

РЕШЕНИЕ

№ 26525

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2490** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Ю. Ч. /У. С./, [дата на раждане] в Р. Турция, чрез адв. Д. К. от АК-Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0351-00145/13.09.2023 г., издадена от младши автоконтрольор към ОДМВР Х., РУ С., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП. - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, и са отнети СРМПС и 2 броя регистрационни табели.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, необоснована и постановена при допуснати съществени нарушения на материалноправните и процесуалноправните норми. Излагат се доводи, че ЗППАМ не е издадена от компетентен орган. Счита, че при издаването на заповедта административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства, от значение за случая, не е събрал всички относими и необходими доказателства и не е посочил конкретните фактически основания за издаването на заповедта. Твърди също, че по никакъв начин не са изложени мотиви относно срока, за който е наложена мярката, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Пояснява, че видно от заповедта, същият не е собственик на управляваното МПС, адресат на заповедта и материално правно легитимирано лице, спрямо което се прилага този вид ПАМ е собственика на МПС-то, а не лицето, управлявало същото при установяване на нарушението.

Предвид горното се иска от съда постановяване на решение, с което процесната ЗППАМ да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - младши автоконтрольор в група „Охранителна полиция“ при ОДМВР Х., РУ С., редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка на 13.09.2023 г., в 00.59 часа в [община], на път С. З. – Х. – ГКПП Капитан А., в района на ГКПП Капитан А. в платното за изход от Република България за леки автомобили, е констатирано, че Ю. Ч. /У. С./ управлявал товарен автомобил Фиат О. таймер с рег. № FO-IQ840H, собственост на А. М. от Германия, като е представил неистинско СУМПС видно от експертна справка с рег. № 561/2023 г.

Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 987282/13.09.2023 г., от Д. Г. – младши автоконтрольор при ОДМВР Х., РУ С., за нарушение на чл. 150 от ЗДвП. АУАН бил връчен на 13.09.2023 г. на Ю. Ч. /У. С./ в присъствието на преводач, като е подписан от него без възражения.

Въз основа на съставения АУАН била издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0351-00145/13.09.2023 г. на младши автоконтрольор към ОДМВР Х., РУ С., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с рег. № FO-IQ840H.

Като доказателства по делото е представено административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, съдържаща: заверено копие на експертна справка № 561/2023 г. по описа на ГПУ С.; заверено копие на свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]; Заповед № 272з-199/19.01.2023 г. на директора на ОДМВР Х. за определяне на длъжностни лица, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Оспорената заповед съдържа всички задължителни реквизити, включително и

фактическите и правни основания, послужили за издаването ѝ, поради което тя отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 272з-199/19.01.2023 г. директорът на ОДМВР Х. е оправомощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – служители на отдел „Пътна полиция“ в ОДМВР Х.. Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Съдът намира, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП., за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки. В т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, и втората – когато това лице не е собственик на пътното превозно средство. Фактическата обстановка в случая не отговаря на нито една от хипотезите от цитираната норма. Адресат на този вид принудителна административна мярка винаги е собственикът на МПС, като в единия случай той трябва да е управлявал МПС, а в другия – неговия автомобил да е управляван от водач, който е неспособен. В случая се установява и не е спорно по делото, че автомобилът е управляван от трето лице, различно от собственика на автомобила. Законът допуска неправомерно поведение на това трето лице да бъде правопораждащия юридически факт за налагане на ПАМ на собственика на автомобила, но в настоящия случай ПАМ е наложена не на собственика на автомобила – А. М. от Германия, а на физическото лице Ю. Ч. /У. С./, който е управлявал товарния автомобил Фиат Олдтаймер. Между страните не е спорно, че МПС не е собственост на жалбоподателя, не е спорно също, видно от отразеното в АУАН с доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 от ЗДвП, че лицето, управлявало процесното МПС, собственост на А. М. не е правоспособен водач.

Поради това съдът приема, че издадената ЗППАМ спрямо жалбоподателя, в качеството му на физическо лице, което не е собственик на товарния автомобил е незаконосъобразна, тъй като мярката следва да се наложи на собственика на МПС, а не на физическото лице – Ю. Ч. /У. С./, който е управлявал процесния чужд лек автомобил.

С оглед изложеното оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с разпоредбата на чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП. и при несъответствие с целта на закона и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, то на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сума в размер на 1000 лв. за заплатен адвокатски хонорар, съгласно представеният по делото договор за правна защита и съдействие 15.09.2023 г.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ю. Ч., чрез адв. Д. К. от АК-Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0351-00145/13.09.2023 г. на младши автоконтрольор към ОДМВР Х., РУ С., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП. - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, и са отнети СРМПС и 2 броя регистрационни табели.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Х. да заплати на Ю. Ч. /У. С./, [дата на раждане] в Р. Турция, разноски по делото в размер 1000 /хиляда/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП. /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: